

Začátek tohoto týdne nebyl zdaleka tak veselý, jak bych si přála. Dozvěděla jsem se totiž od svého bývalého přednášejícího, náhodou, na přechodu kousek od Staromáku, že jeden můj spolužák vypadl z okna. Polámal si páteř na tolika místech, že už ho nešlo pospojovat dohromady, a tak umřel. Rozhodilo mě to, protože Kuba byl jeden z těch spolužáků z vejšky, kteří mi zůstali. Takový ten kamarád, se kterým jsme se, i přes své pražsky nabitě programy, zvládli občas potkat na pivo a probrat naše vztahy nevztahy a práce, či nepráce.

Poslední dobou jsme trochu vynechávali, protože Kuba to trochu přeháněl s rekreačníma drogama. Dělal to většinou tehdy, když se s někým rozešel, nebo když s někým začal chodit. V obdobích „bez holčičích problémů“, jak je s oblibou nazýval, to byl takový ten šťastný a spokojený, lehce vyhulený kamarád, na kterého se sice nemůžete spolehnout, ale můžete mu všechno říct. Nejenom proto, že víte, že vás nebude odsuzovat, ale i proto, že neměl zrovna dobrou dlouhodobou paměť. A tenhle Kuba je pryč.

Jeho pohřeb se blížil a já jsem tam rozhodně nechtěla jít sama. Ani Matouš, ani Lukáš neměli chuť tam se mnou zajít. Chápu, že když je pozvu na pohřeb člověka, kterého vůbec neznali, nejde o úplně běžný rande, ale mohli projevit trochu víc pochopení... K čemu mi je randění se dvěma klukama, když mi pak ani jeden není oporou a ne snaží se mě povzbudit, když nejsem tím milým společníkem jako vždycky?

Napadlo mě jediné řešení, bylo sice trochu nevhodné, ale bylo jediné. Otevřela jsem Tinder a domluvila si na čas pohřbu rande naslepo s Janem, se kterým jsem si už pár týdnů psala a zdál se mi jako zodpovědný pohřební typ. Ten měl radost, že na něj po měsíci konečně přišla řada. Kam jdeme, jsem mu raději neříkala. Prozradila jsem mu jen, že je to překvapení, ale ať si vezme nějaké tmavé oblečení. Nebyla jsem si svou volbou úplně jistá, ale den pohřbu byl tu, a tak jsem s dvojnásobně staženým žaludkem vyrazila.

Potkali jsme se před kapličkou. Honza měl na sobě maskáčové tepláky, gumovky, tmavě hnědou flanelovou košili a na hlavě takovou tu klasickou debilku, čepicový hit vesnických chlapců po pětatřicítce. Prý si myslel, že půjdem někam do lesa a nechtěl si ušpinit slušné oblečení.

Byla jsem v takovém stavu, že by mi bylo jedno, i kdyby přišel v pytlí od brambor, jen tu debilku jsem mu sundala, „aby mu vynikly oči“ a začala jsem mu vysvětlovat, co ho to teď vlastně čeká. Pověděla jsem mu, jak Kuba vypadl z okna a jak jsem se to náhodou dozvěděla a jak jsem smutná a nechci tam jít sama...

Honza to vzal docela v klidu, celé si to vyslechl a potom mě dlouze objal. Asi na rozloučenou, hned vzápětí mi totiž vytrhl svou debilku z ruky, narazil si ji zpátky na hlavu a nechal mě beze slova stát v zarostlé uličce mezi hroby. A tak mě i poslední z mých tinderových apoštolů zklamal. Vzdala jsem se naděje, že mě někdo na rozloučení s Kubou doprovodí, a loudala se sama skrze řady náhrobků ke krematoriu.

Kuba byl evidentně spálen, teda zpopelněn, protože jsem hned po příchodu zahlídla jeho urnu a řadu fanoušků a fanynek, kteří stihli dorazit ještě přede mnou. Hned ve dveřích jsem si vzpomněla na náš poslední rozhovor na mojí narozeninové oslavě, který byl jedním z hlavních důvodů, proč se mi na ten pohřeb moc nechtělo. A možná i proto jsme se poslední dobou tolik neviděli.

Hroutila jsem se v tu chvíli zrovna ze Štefanovy zprávy o konci mého tehdejšího světa a Kuba ke mně přišel

a snažil se mi vysvětlit, že kdybych nebyla tak melodramatická a neprožívala svůj život jako kolumbijskou telenovelu, bylo by to snazší pro mě i pro všechny okolo. Ve vši své melodramatičnosti jsem ho tehdy nazvala pitomým feťákem a vyhodila ho z oslavy. Několikrát jsem mu potom psala, ale neodpovídal. Poslední hysterická zpráva, kterou jsem mu poslala, byla: „Žiješ?!“

A speech bubble with a black outline and a tail pointing towards the left. Inside the bubble, the text "Žiješ?!" is written in a bold, black, sans-serif font.

A nežil. A už se s ním neudobřím. A na to, jestli někdo žije, už se smskou nikdy ptát nebudu. A drogy už taky nikdy brát nebudu. Tak jsem tak stála v tom krematoriu a dívala se na tu urnu, ve které bylo všechno, co z Kuby zbylo (a nerozebrali si to pohřební zřízení). Okolo spousta lidí v mém věku přehodnocovala svůj vztah ke drogám, k životu a ke Kubovi a do toho hrála nějaká odporná smyčcová skladba, aby se nám všem lépe brečelo. Kdyby Kuba nebyl popel, určitě by se obracel v rakvi, protože mi vždycky říkal, že až jednou umře, bude mít na rozloučenou velkou párty v parku, kam se natáhnou pořádný reprobedny a pustí se tam šílený osmdesátkový pecky, jak to měl rád. Jen to nějak zapomněl vyřídit rodičům.

Když jsme si dostatečně poplakali, vydala jsem se sama domů, a ačkoli jsem tam znala aspoň tučťák lidí, neměla

jsem chuť s nikým mluvit. Rozmazaná, unavená a smyčcově znechucená jsem to vzala domů pěšky přes Stromovku, abych se trochu uklidnila. Po chvíli jsem si zula boty, vytáhla telefon a pustila nejvíc nahlas co to šlo Kubův oblíbenej song – Super Freak. A jen tak sama, nabo so a v pohřebním úboru, jsem si tam trsla. Velká párty to zrovna nebyla, ale aspoň trochu jsem mu to poslední přání splnila.

Nakonec jsem byla moc ráda, že jsem ten den mohla strávit sama a nemusela se o tu poslední chvíli s Kubou s nikým dělit.

#7 / RANDE S AUTOMECHANIKEM / 20. 10. 2018

Na začátku tohoto týdne se mi rozbilo auto. Měla jsem pocit, že zřejmě nestačí, že jsem přišla o práci, že mi minulý týden umřel kamarád a že moje nejlepší kamarádka

Kateřina je několik tisíc kilometrů ode mě. Já navíc budu muset svoje poslední peníze zaplatit za opravu svého milovaného Kevina, Suzukiho z devadesátého sedmého. Vzpomínala jsem na chvíle, kdy bylo moje auto ještě v plný síle svého litrového motoru a jeli jsme s kamarádkou na výlet a ona se najednou tak zasnila a říká: „Myslím, že se tvoje auto chce jmenovat Kevin.“ Přišlo mi to jako dobrý jméno, auto neponovalo, a tak se stalo Kevinem. Jsme spolu už 3 roky a za tu dobu jsme toho stihli fakt spoustu, takže mě samozřejmě mrzelo, že se rozbil.

Ale Kevin se samozřejmě nerozbil sám od sebe. V pondělí jsem se snažila dostat z odbočovacího pruhu do hlavního a jednomu chlápku se to nelíbilo, tak to do mě narval. Ohnul mi levej přední plech a zastavil provoz na magistrále, což všichni milujou. Čerstvě po nárazu vyšel ven a seřval mě jak malý děcko, „kudy jedu“, na což jsem neřekla ani písmenko, protože jsem docela evidentně jela po silnici. Když jsem se po chvíli jeho řevu konečně rozbrečela, uklidnil se, omluvil a dal mi vizitku, že to vyřešíme jindy. Magistrála se zase rozjela a všichni byli spokojení, jen já měla ohnutej plech.

Odpoledne jsem našla pod autem benzínovou skvrnu. Když ten den začalo ještě pršet, zjistila jsem, že mi někdo v poslední době musel ukrást stěrače, čehož jsem si do té chvíle

nevšimla. Nicméně auto ještě jezdilo a chvíli byla modrá obloha, a tak jsem jela nakupovat. Při parkování mě předjížděl chlápek, který se nemohl dočkat, až zacouvám. Šlápnu na to a urazil mi zrcátko. Levá strana mého auta teď vypadala naprosto připraveně k sešrotování. Týpek vyskočil z auta a s klidem mi řekl, že to je v pohodě, protože je automechanik a vrazil mi vizitku, ať mu zavolám, až budu mít chvíli, že mi to spraví. Nějak moc vizitek na jeden den...

Následující den ráno jsem vezla Lukáše do školy, protože pospíchal na nějakou přednášku. Startovala jsem a bohužel nenastartovala. Můj nový spolubydlící mi vynadal, vyběhl z auta na tramvaj a nechal mě tam stát s nepojízdným autem. Parádní kluk. Zvedla jsem telefon a zavolala tomu chlápku, co mi urazil zrcátko. Ten do půl hodiny přijel, auto i se mnou odtáhnul do dílny kousek za Prahou a začal ho tam rozebírat.

Asi po hodině mi vysvětlil, že potřebuju úplně nové brzdy, že mi došel olej, mám prasklé těsnění pod hlavou, úplně rezavý výfuk, díru v nádrži s benzinem, že mi chybí nějaká hadička k chladiči, nemám víčko na kapalinu do ostřikovačů, chybí mi ty stěrače, potřebuju vyklepat naboraný plech a mám shnilé nějaké věci, které drží pohromadě nějaké jiné dvě věci, kterým jsem už vůbec nerozuměla. Do toho mám prý prošlou lékárničku a nemám

výstražný trojúhelník. Kdybych to chtěla všechno spravit, tak mě to bude stát do dvaceti tisíc, pohoda... Měla jsem v tu chvíli přesně 476 korun na účtu a 1200 v peněžence. Když jsem tak poslouchala, co všechno Kevinovi může být, byla jsem si docela jistá, že se s mým autem budeme muset rozloučit. Automechanik se na mě usmál a navrhl, že ode mě mého Kevina koupí na díly, jestli chci. Podepsali jsme kupní smlouvu a plnou moc. Dostala jsem tři tisíce a byla tím nejspokojenějším prodejcem. Prodala jsem totiž nepojízdné auto a zase o něco oddálila moment, kdy mi úplně dojdou peníze.

Pan automechanik mi galantně navrhl odvoz domů, abych se nemusela táhnout autobusem. Cestou si zapálil špeka. Začínala jsem mít trochu strach. Nejenom proto, že hulil během řízení, ale taky jsem zjistila, že nejedeme úplně přímou cestou ke mně domů. Po chvíli jsme zastavili na benzínové pumpě, kde natankoval.

„Jo a já jsem Karel,“ to není zrovna věta, kterou byste čekali od automechanika, se kterým jste si doteď v klidu vykali, cestou z autoservisu, kam už se neplánujete vracet, protože jste důvod k tomu před chvílí prodali. Když se Karel rozjel, připálil si znova toho špeka a pokračoval zase v cestě jiným směrem než ke mně. Na jednu stranu jsem se bála, protože jsme evidentně nejeli na mou

adresu, na druhou stranu se mi zdál docela neškodný, tak jsem zatím neprotestovala.

Cílovou destinací naší zajižďky byl nečekaně McDrive, kde mě chtěl Karel pozvat na večeři. Když jsem se mu snažila vysvětlit, že jsem veganka, objednal mi 2 zmrzliny, 2 čokoládové shaky a sýrové kousky v trojobalu. Objednal to s takovou samozřejmostí, jako by bylo v moci zažívání jednoho člověka strávit tolik mléka najednou. Poté, co nám vydali zmíněné věci a k tomu dva burgry s hranolka-ma, odvezl mě Karel na nejvyšší patro parkoviště obchodního domu, „abychom si mohli v klidu popovídat“.

Vyjeli jsme až nahoru a já i zmrzliny jsme pomalu měnily výraz. Naštěstí bylo ten den v nejvyšším patře parkoviště kino, takže jsme se moc intimního prostředí nedočkali. Karel vypnul motor a pořád jedl. Mě zase pořád vybízel, ať ty tající zmrzliny jenom nesleduju, ale začnu je lízat, že by mu to udělalo velkou radost. Nezačla jsem. Tak se teda obětoval a obě snědl, zajedl je dalším burgrem, a když zmizely i hranolky, zapil to jedním čokoládovým shakem a vysvětlil mi, proč jsme tu.

Karel si totiž moc přál, abych se stala jeho milenkou. Byl si úplně jistý, že by to pro něj byl celoživotní zážitek. Což by nejspíš platilo pro oba, ale přesto jsem na jeho hru

nepřistoupila. Místo toho jsem se poptala, jestli nemá manželskou krizi, když si hledá milenku, a pokud ano, jestli by nebylo lepší ji řešit spíš se svou ženou než se mnou. Žádnou krizi prý nemá, ale je deset let ženatý a má pocit, že už se ženou všechno vyzkoušeli a je to pořád stejný. Já jsem mu na oplátku vysvětlila, že se mnou ten svůj stereotypní problém rozhodně nevyřeší a že mám kluka, se kterým bydlím, a neměnila bych, protože jsme moc šťastní. Nebyla jsem si jistá, jestli mám kluka, jestli bych neměnila, ani tím, jestli jsme moc šťastní, ale byla jsem si dost jistá tím, že chci jet brzo domů. Tak mě tam Karel smutně odvezl.

Doma na mě čekala večeře v podobě rýžových nudlí se zeleninou a s kečupovým nápisem „promiň“ na horní hraně talíře. Vedle ležely dva lístky na Dalajlamovu přednášku, která byla už pozitíí. Lukáš už spal, ale když jsem jedla ty nudle, byla jsem pevně přesvědčená o tom, že mám kluka, kterého bych v tu chvíli rozhodně neměnila a že jsme vlastně i docela šťastní.

Za pár dní jsme poslouchali Dalajlamu vyprávět o tom, že se máme podívat na své problémy v širším kontextu. V ten moment jsem měla konečně pocit, že moje problémy v poslední době jsou oproti válce v Sýrii, hladomoru v Indii, nebo bezdomovectví v San Franciscu úplně nic. a zase jsem se trochu uklidnila.